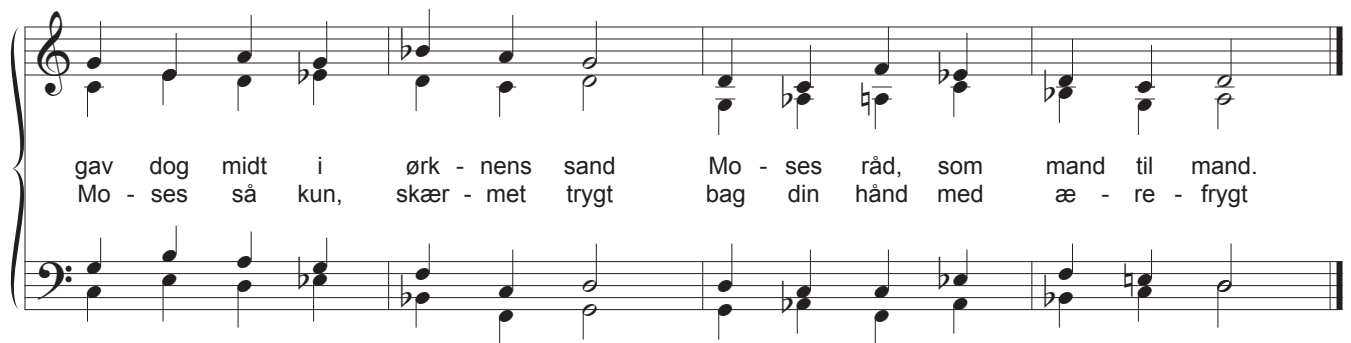

Gådefuld er du, vor Gud

tekst: Lisbeth Smedegaard Andersen, 1993
musik: John Frandsen, 1981

Gå - de - fuld er du, vor Gud! Du, som sen - der stor - me ud,
Men dit an - sigts strå - le - skær, det kan in - gen sku - e her,

gav dog midt i ørk - nens sand Mo - ses råd, som mand til mand.
Mo - ses så kun, skær - met trygt bag din hånd med æ - re - frygt

verdens overdådighed
opstå, skabes i dit fjed,
lysets skælven, varsomt lagt
i naturens farvepragt.

Alt med hver sin egenart:
Rosen, sommerfuglen - sart
drager skabelsens mystik
klædt i støv forbi vort blik.

Undrende betages vi,
når din skønhed går forbi;
vil vi se dit væsens grund,
ser vi nat og mørke kun.

Skærm vor undren, og bevar
gåden om det sidste svar;
lad os tro, at vi er mer
end en skal af støv og ler -

at du bag ved gådens slør
åbner os en anden dør,
og at Jesus er den vej,
der skal føre os til dig.

Nøglen er din kærlighed,
og når vi - bag tid og sted -
ser dig i din stråleglans,
vil dit åsyn ligne hans.